

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Normannen.

Citation: Richardt, Chr.: "Normannen.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid79034/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Men Tiden skal dages engang,
ja gryer i det Graa;
da atter en christelig Sang
mod Hvalvet skal slaa:

Ja rulle som Snee fra et Fjeld
mod Muhameds Land,
og fylde med levende Væld
den fordums Vulkan.

Thi dertil fik Sokrates' Folk
nyt Mæle og Røst,
at det skulde tjene som Tolk
mellem Vest og Øst.

— Naar Paulus faar Ordet paany
For Heliernes Thing,
Aja Sophia, da brister
din Halvmaanering!

Normannen.

I.

Imellem isgraa Fjelde
min Trævugge stod;
Fossen var min Amme,
sang op mit vilde Blod;

med Bjørneungen brødes jeg
saalænge jeg var Gut,
siden lod jeg Stormen
med min Snakke slaa Smut.

Men Olaf kom til Norge
og Klerk og Bisp med ham,
sit Christenkors han planted
paa Bakkens grønne Kam;
og hvergang vi det rusked
som andet Ugræs op,
des fastere det groede
og naaede Granens Top.

Vort Gude-Hov han brændte,
Haansord med Gnister føg,
trangt stod den mig for Brystet,
den tykke sorte Røg:
Tungt som et Sørgeklæde
den laa om Birkens Blad, —
da svor jeg Christenguden
et evigt Fjendehad.

Hvad skal jeg her i Bygden,
naar min Arm er for kort,
hvad skal jeg her i Norge,
naar Odin drager bort!
Ad Havet vil jeg ride
paa dragevinget Hors
til fjerne gyldne Lande,
hvor der er ingen Kors.

Saa skjød jeg ud min Snække,
vandt Sejl fra højen Raa,
skar ud af Fjordens Lukke
og lod mod Sønder staa;
Thor holdt Vagt i Stavnen
mod Skjærets lumske Egg,
tidt dypped han i Skummet
sit tjærede Skjæg.

Hvor friskt der var paa Havet,
jeg havde Norge med,
der var Fjeld og Dale
og der var hvide Skred!
Stormen blæste Luren,
det var en anden Klang
end Munkeskængets tyste,
drøvelige Sang.

Syvende Dag vi landede
ved Vallands hvide Strand.
Godmorgen norske Frænder!
»Velkommen norske Mand!«
Kom med, saa vil vi døbe
alt Klosterfolk i Blod!
»Nej, vi er Jarlens Svende,
og han er Bispen god.«

Vil Ørnen værge Lammet
og stumpe Næbbets Staal!
Skal Elven til at trælle
og sjunge Romermaal?

Lad see, om Eders Sværde
har samme kjæle Skik,
om I har byttet Jernet
med Bly eller Blik!

Da hvined Pil fra Bue,
og Spyd mod Skjolde sang,
rød blev mangen Kofte
og rød den grønne Tang;
Høj vi maatte kaste,
og Brynjer sammensy,
men Rude-Jarlens Svende,
de maatte for os fly.

II.

Vi hærjed og vi brændte
som Olaf havde brændt,
Guld vi bar til Skuden
før Stavnen blev vendt;
saa ud igjen paa Dybet,
og lange Tider randt;
Stormen rev i Sejlet,
men Njørfasund vi fandt.

Her gjorde vi Strandhugg
paa Blaamands hede Kyst,
hist med Saracenen
vi havde en Dyst.
Tumleren sprang om Stavnen
og Strømmen viste Vej,
over de bløde Vande
vi naaede Sikel-Hy.

Fremmed Luft at aande,
og fremmed Brød for Tand,
fremmed Folk at møde
paa denne Palmestrand!
Øjne som en Fjeldfjinn
men renere Lød,
Solen havde brændt dem
saa brune som Mjød.

Er *det* de gyldne Lande,
jeg længtes imod?
for Kvinder og for Munke
kan knap jeg flytte Fod!
Hvor er Trostens Fløjten?
og hvor min Birkelund?
Snækammen i det Fjerne,
den tykkes mig for rund!

Slængte jeg mig paa Hellen
med Haand under Kind —
da frisked mig en Latter
som en Nordenhavs-Vind!
blinkende Brynjer lyste
fra Klippens krumme Vej:
Gode Kæmper var det,
fjeldbaarne som jeg!

Hjelmen de mig fyldte
med Druemost god,
luende Abild dryssed
i Skjoldet ved min Fod;

om Olaf og hans Præster
god Tidende jeg fik:
I Svolders røde Vande
tilbuuds hans Krone gik.

Alt lakked det ad Kvelden,
jeg sad i vaagent Blund,
Skinfaxe toede Manken
udi det vinblaa Sund;
da klang der tre Klokkeslag
fra Taarnets hvide Bræ,
Alle slog Kors og knælte!
Jeg selv fast sank i Knæ.

Heel underlige Tanker
sig vælted i min Hu:
Har Loke taget Magten!
Hærfader, hvor er Du!
Jeg saae — jeg saae i Sønder
glødende Sneffeldslyn —
har Surtur sadlet sin Ganger,
ha, sælsomme Syn!

Det var som Midgaardsormen
nu rystede sin Krop,
den sorte Røg sig vælted
med Flammetunger op!
Da randt mig i Sinde
— hvor gik det mig i Glem? —
Hin Nat, da Olaf brændte
vort fagre Gudehjem.

Ej vilde jeg Haanden løfte
mod dem der gav mig Fred,
men Sværdet maatte kjølnes;
det raste, det bed!
Den første Munk jeg mødte,
han sank i sit Blod.
Saa foer jeg til min Snække,
atter til Havs jeg stod.

III.

Fagert var at fare
paa Bølgerne der.
Kjøl og Hav skød Gnister,
som var det Sværd i Sværd;
Luefjeldet lyste
som en rygende Bavn, —
hvor skal jeg og Odin
nu søge os Havn?

Fremad gik det, fremad,
det var saa frisk en Blæst,
til Akethor vi blotet
alt som vi kunde bedst.
Vej vi fandt om Natten
ved Ledestjernens Skjær
mellm Græklands Holme,
den Graasæle-Hær.

Fremad gik det, fremad,
mod Miklagaard det bar, --
da rejste sig et Stormvejr,
slog sønder Havets Glar;
det buldred og det braged,
rullende Snekken foer;
Bølgen viste Tænder:
Der slugte hun vort Ror.

Stormen spændte Bue;
dens tusind Pile hveen,
Stor-Raaen hang og rangled
som en lemlæstet Green!
Dybets Orme vælted
af Mulmet fjern og nær;
hvor var Land og hvor var Hav?
Ha Skjæret, -- det var her!

Skumbørstede Drage,
Du kommer som fra Hel!
Flyer Svende, flyer fra Skuden,
hun hugger sig ihjel!
Det sortned for mit Øje,
Løftingen sank i Kvag;
det Sidste jeg hørte,
var et Ragnaroks-Brag.

Hvo bar mig i Natten
gjennem fraadende Hav?
De fandt mig paa Stranden
som et opskyllet Rav.

Ikke fik jeg vaagne
hos Odin eller Hel,
jeg vaagned i et spydfast,
Skarlagens Tjeld.

For mig stod en Høvding,
saa herlig og høj,
Kaaben sid og sydlandsk,
dog tyktes mig, den løj;
over Axlen bølged
den graagule Lok,
blanke var hans Øjne
som selve Frejas Rok.

Stolt stod han ved min Side
men mæled ej et Ord,
han peged mod Strandens Stene:
Der laa i Stumper Thor!
Jeg skrifted mine Veje,
al min sælsomme Færd;
Hænderne taus han folded
om sit korslagte Sværd.

Og nu, min bolde Frelser,
Du sig mig paastand:
Hvor under Solen er jeg?
»I Jorsaleland!
Kald ikke mig din Frelser,
det er hin hvide Christ,
her leved han og døde,
her stod han op forvist!«

En Storm som hin fra Havet
slog Brænding i min Hu:
Hos Hvide-Christ jeg laded!
Og hvem — hvem er da Du?
»Jeg er hin grumme Olaf,
Du svoer et evigt Had,
jeg gaar til Jordans Vande —
kom, skal vi følges ad!»

Det dønned i mit Hjerte
som Isbrud mod Vaar:
Hvide-Christ mig vinked
til Gimles gyldne Gaard!
Fra hans Torne-Krone
der gik saa stærk en Glans —
Selv Han har mig hentet,
og nu er jeg hans.

Pigen fra Libanon.

En Erndung fra Saida.*)

Blege Pige fra Habeya,
Cederbjergets ranke Datter,
hvorfor bragte Du mig Blomster,
hvorfor bringer Du dem atter?

Mener Du der hører Roser
til Tschibukens Rosenstamme,
er den ikke noksom smykket
med sin tætte Sølvtraadsramme?

*) Saida i Syrien, det gamle Sidon. — **) Tschibukens,
den lange tyrkiske Pibe, som oftest af Jasmin- eller Rosentræ.